

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu JUDr. Tomáše Langáška (soudce zpravodaj), soudce JUDr. Petra Průchy a soudkyně Mgr. Jany Brothánkové v právní věci žalobce: **J. M.**, zastoupený JUDr. Ing. Ondřejem Lichnovským, advokátem, se sídlem Sádky 1605/2, Prostějov, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, týkající se žaloby proti rozhodnutím žalovaného ze dne 5. března 2014, č. j. 5443/14/5000-14302-700225, a č. j. 5444/14/5000-14302-700225, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 30. srpna 2016, č. j. 29 Af 33/2014 - 39,

takto:

- I. Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne ze dne 30. srpna 2016, č. j. 29 Af 33/2014 - 39, a rozhodnutí žalovaného ze dne 5. března 2014, č. j. 5443/14/5000-14302-700225, a č. j. 5444/14/5000-14302-700225, **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti ve výši **39 798 Kč** k rukám zástupce žalobce JUDr. Ing. Ondřeje Lichnovského, advokáta, se sídlem Sádky 1605/2, Prostějov, do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Finanční úřad Brno II (dále též „finanční úřad“) v říjnu roku 2012 vydal 19 dodatečných platebních výměrů, jimiž žalobci doměřil daň z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) za zdaňovací období 2., 3. a 4. čtvrtletí roku 2008, březen, duben, červen, srpen, září a prosinec roku 2009 a březen, duben, květen, červen, červenec, srpen, září, říjen, listopad a prosinec roku 2010, a zároveň žalobci uložil povinnost uhradit penále ve výši 20 % z doměřené daně (daňová kontrola týkající se období 4. čtvrtletí roku 2008, listopadu 2009 a květen 2010 byla zahájena

16. března 2011, daňová kontrola týkající se období 2. a 3. čtvrtletí roku 2008, březen až říjen 2009, prosinec 2009, březen a duben 2010 a červen až prosinec 2010 byla zahájena 6. června 2011). Finanční úřad neuznal nárok žalobce na odpočet DPH, neboť pojal pochybnosti o věrohodnosti žalobcem předložených důkazů, jimiž byl nárok na odpočet prokazován, přičemž žalobce tyto pochybnosti nevyvrátil.

[2] Žalobce podal proti dodatečným platebním výměrům odvolání. V mezidobí přešla v důsledku účinnosti zákona č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, ve znění pozdějších předpisů, působnost Finančního úřadu Brno II na Finanční úřad pro Jihomoravský kraj a příslušným k rozhodnutí o odvolání se stal žalovaný. V rámci odvolacího řízení žalovaný nejprve uložil finančnímu úřadu doplnit dokazování o objektivní skutečnosti svědčící o účasti žalobce na daňovém podvodu, na jejichž základě bude případně možné přenést důkazní břemeno zpět na žalobce. Finanční úřad zaslal žalovanému vyjádření, že ze shromážděných důkazů lze dovodit rovněž podvodné jednání žalobce. Žalovaný následně seznámil žalobce s odlišným právním názorem, který ve věci oproti finančnímu úřadu zaujal, a dal mu možnost se k němu vyjádřit. Poté žalovaný vydal v záhlaví citovaná rozhodnutí, jimiž změnil údaje o bankovním spojení (rozhodnutí č. j. 5443/14/5000-14302-700225) a v osmi případech (zdaňovací období 2., 3. a 4. čtvrtletí 2008, duben, červen, srpen, září 2009 a říjen 2010) snížil výši doměřené daně i uloženého penále a změnil údaje o bankovním spojení (rozhodnutí č. j. 5444/14/5000-14302-700225). Žalovaný konstatoval, že okolnosti případu představují rozsáhlou a systematicky prováděnou činnost zahrnující daňové podvody, kterých se žalobce bezprostředně a aktivně účastnil. Jeden z dodavatelů žalobce ve skutečnosti nebyl plátcem DPH, další popřeli, že by žalobcem předložené faktury vystavili. Žalobce se oproti obchodním zvyklostem panujícím v odvětví choval velice neobežetně a nepřijal opatření zamezující jeho účasti na daňovém podvodu. Žalovaný ve shodě s finančním úřadem konstatoval, že žalobce neprokázal, že předmětná zdanitelná plnění přijal od plátců uvedených na předložených dokladech, popřípadě že tito plátcí příslušné doklady vystavili. Z uskutečněného dokazování zároveň vyplynulo, že nárok na odpočet DPH byl žalobci odepřen z důvodu zatížení jeho ekonomické činnosti podvodným jednáním. Tyto závěry však žalovaný na rozdíl od finančního úřadu nevztáhl na všechny dodavatele žalobce, a proto změnil výši doměřené daně za některá zdaňovací období.

[3] Žalobce napadl každé z rozhodnutí žalovaného žalobou ke Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“). Namítal, že až do udělení plné moci svému zástupci neměl o problematice daňových podvodů žádné povědomí (což je v odvětví, ve kterém žalobce podniká, tedy v oblasti výkopových prací, obvyklé), a proto jej nelze činit odpovědným za účast na takovém podvodu. Dále žalobce upozornil na specifika obchodní praxe panující v odvětví jeho působení, které je do značné míry podmíněna neschopností státu poskytnout účinnou ochranu práv subjektů podnikajícím v tomto odvětví. Žalobce tedy postupoval s obezřetností v odvětví obvyklou. Za hlavní pochybení žalovaného označil žalobce stanovení daně dokazováním – pokud došlo ke zpochybnění podstatné části účetnictví žalobce, nemělo by na jeho základě možné takto daň stanovit; v případě daně z příjmů navíc byla žalobci za shodné důkazní situace daň stanovena pomůckami, nikoli dokazováním.

[4] Každá z žalob byla původně projednávána v samostatném řízení (sp. zn. 29 Af 33/2014 a 29 Af 34/2014). Krajský soud výše citovaným rozsudkem obě řízení spojil ke společnému projednání pod sp. zn. 29 Af 33/2014 a současně žaloby jako nedůvodné zamítl. Konstatoval, že přestože některé nezvyklé postupy žalobce nemusely samy o sobě znamenat účast na podvodu, jejich kombinace založila oprávněně pochybnosti správce daně, které přenesly důkazní břemeno zpět na žalobce. Finanční úřad ve výzvě řádně specifikoval, jaké skutečnosti má žalobce pro vyvrácení pochybností doložit. Dle názoru krajského soudu dále není neoprávněně

pokračování

po žalobci požadovat určitou míru obezřetnosti zahrnující například ověření registrace jeho dodavatelů jako plátců DPH. Žalovaný ve svých rozhodnutích podal vyčerpávající rozbor jednotlivých důkazů podporující jeho závěry, přičemž žalobce v žalobě uplatnil pouze obecná tvrzení, že o podvodech na DPH neměl povědomí. Rovněž k otázce stanovení daně dokazováním a nikoli pomůckami se žalovaný dle názoru krajského soudu vyjádřil srozumitelně a konkrétně. Žalobce navíc předmětem soudního přezkumu učinil pouze rozhodnutí žalovaného ve věci DPH, nikoli ta týkající se daně z příjmů. I tak však krajský soud aproboval závěr žalovaného, že principy provázející uplatňování DPH jsou od těch souvisejících s daní z příjmů odlišné, protože lze postup, kdy je daň z příjmů stanovena pomůckami a DPH dokazováním, akceptovat.

II. Kasační stížnost a průběh řízení o ní

[5] Žalobce (dále též „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost. V první řadě namítal nepřezkoumatelnost rozsudku, neboť krajský soud řádně neposoudil důkazy a pouze odkázal na jejich hodnocení žalovaným, a to i přesto, že stěžovatel v žalobě nabízel svou vlastní vyčerpávající argumentaci. Tu však krajský soud nechal stranou a pouze stručně přisvědčil žalovanému, což je však nepřijatelné, neboť soud má hodnotit všechny důkazy a námitky účastníků řízení ve vzájemných souvislostech. Krajský soud dále nehodnotil důkazy – svědecké výpovědi pana V. (jednoho z dodavatelů stěžovatele), který jednou tvrdil, že stěžovatele nikdy neviděl, nepracoval pro něj a faktury podepsal z donucení, a podruhé, že stěžovatele zná několik let a prováděl pro něj práce, které mu byly hrazeny v hotovosti. Krajský soud pouze konstatoval, že právní úkony pana V. jsou neplatné, neboť mu byla omezena svéprávnost; tyto závěry se však v rozhodnutí žalovaného, který vycházel pouze z rozporných svědeckých výpovědí, vůbec neobjevily.

[6] Stěžovatel dále vyčítá žalovanému, že nespecifikoval vadu, kterou předložené účetní doklady trpěly, tedy nespecifikoval, zda jeho pochybnosti založila nevěrohodnost, neprůkaznost, nesprávnost či neúplnost těchto dokladů. Finanční úřad srozumitelně neidentifikoval nedostatky, které předložené doklady mají a které měl stěžovatel odstranit. Stěžovatel odmítl, že by se v kontextu obchodních zvyklostí převládajících v odvětví výkopových prací choval nestandardně, když z jeho pohledu šlo pouze o preventivní chování s cílem předcházet případným soudním sporům. Krajský soud ani žalovaný navíc nespecifikovali, v čem měla ona nestandardnost jeho postupu konkrétně spočívat, přičemž stěžovatel již v daňovém řízení upozorňoval na to, že v oblasti jeho působení je zpětné vyhotovování smluv a vyplňování další dokumentace až poté, co jsou známy konečný rozsah a cena provedeného díla, zcela běžné. Totéž platí pro úhrady faktur v hotovosti v relativně krátkých časových intervalech, což má za cíl zachovat právní jistotu smluvních stran, a nikoli obcházet zákon č. 254/2004 Sb., o omezení plateb v hotovosti, jak dovozoval žalovaný. Dle názoru stěžovatele by navíc bezvýhradná aplikace zásady „*neznalost zákona neomlouvá*“ bez přihlédnutí ke konkrétním okolnostem způsobila nepřiměřenou tvrdost. Krajský soud se navíc k otázce, zda stěžovatel věděl nebo mohl vědět, že odpočet DPH nárokoval zneužívajícím způsobem, vyjádřil jen okrajově.

[7] Podle stěžovatele nelze po podnikatelích požadovat, aby ke každému obchodnímu partnerovi automaticky přistupovali jako k potenciálnímu podvodníkovi a prověřovali si jej v registru plátců DPH. Stěžovatel neměl k pochybnostem o svých dodavatelích důvod. Zároveň nelze pouze na základě skutečnosti, že dodavatel stěžovatele nebyl plátcem DPH, vyloučit nárok na odpočet daně, neboť stěžovatel byl v tomto ohledu v dobré víře, respektive neměl povinnost si ověřovat, zda jsou jeho dodavatelé k DPH registrováni.

[8] Stěžovatel rovněž opětovně zdůraznil, že pokud žalovaný zpochybňuje předložené účetnictví, měl by daňovou povinnost stěžovatele stanovit pomůckami, neboť účetnictví zpochybněné do takové míry, jako je tomu v této věci, nelze považovat za podklad, na základě něhož by bylo možné stanovit daň dokazováním.

[9] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že krajský soud neměl povinnost se vyjadřovat k hodnocení důkazů v daňovém řízení, neboť žaloba proti skutkovým zjištěním nesměřovala. Zpochybnil rovněž tvrzení stěžovatele, že závěr o podvodu na dani vyplýval pouze z toho, že si stěžovatel neověřil registraci svých dodavatelů jako plátců DPH, s tím, že podkladem pro tento závěr byl souhrn vícera okolností. Žalovaný také zdůraznil povinnost dodržovat zákony, která není závislá na oboru, ve kterém příslušný subjekt podniká. Ve zbytku žalovaný odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že žalovaný se ve svých úvahách dopustil pochybení, v jehož důsledku jsou jeho rozhodnutí zatížena nepřezkoumatelností pro nesrozumitelnost, přičemž tato vada se přenesla i do rozsudku krajského soudu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. června 2007, č. j. 5 Afs 115/2006 - 91). Nejvyšší správní soud tedy nad rámec kasačních námitek shledal vadu napadeného rozhodnutí, ke které je podle § 109 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), povinen přihlížet z úřední povinnosti.

[11] Odůvodnění obou rozhodnutí žalovaného jsou totiž vnitřně rozporná. Žalovaný na jednu stranu tvrdí, že „*odvolatel neprokázal věrohodnými daňovými doklady, a ani jinými relevantními důkazními prostředky, že předmětná plnění přijal od plátců na dokladech uvedených, tzn., že odpočty daně uplatnil v souladu s podmínkami § 73 odst. 1 ZDPH*“, a zároveň vzápětí uvádí, že „*z uskutečněního dokazování současně vyplývá, že k odepření nároků na odpočet došlo na základě prokázání výše popsaného způsobu odvolatelem prováděné ekonomické činnosti, při níž byly předmětné transakce zatíženy podvodným jednáním, přičemž z definovaných objektivních okolností je zřejmé, že odvolatel věděl, nebo musel vědět, že plnění uplatňovaná k odůvodnění nároků na odpočet daně byla bezprostřední součástí tohoto podvodu.*“ Dle názoru Nejvyššího správního soudu se však tyto dva závěry vzájemně vylučují.

[12] Podmínkou pro vznik nároku plátce DPH na odpočet daně na vstupu je, že zdanitelné plnění přijaté od jiného plátce použije ke své ekonomické činnosti. Splnění této podmínky prokazuje plátce primárně svým účetnictvím, popřípadě dalšími doklady, důkazní břemeno jej však tíží i ve vztahu k prokázání, že zdanitelné plnění skutečně proběhlo tak, jak je deklarováno na daňovém dokladu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. března 2010, č. j. 9 Afs 83/2009-232). Pojme-li správce daně pochybnosti ohledně skutečné realizace zdanitelného plnění, je daňový subjekt povinen tyto pochybnosti vyvrátit. Pokud se tak nestane a pochybnosti správce daně jsou důvodné, nebude nárok na odpočet DPH daňovému subjektu přiznán, neboť nebude spolehlivě prokázáno, že se plnění, od něhož byl nárok na odpočet odvozován, uskutečnilo. V takovém případě však nárok na odpočet daňovému subjektu vůbec nevznikne.

[13] Od popsané situace je třeba odlišovat případy, kdy daňový subjekt sice prokáže, že k uskutečnění zdanitelného plnění došlo tak, jak je uvedeno na předložených účetních dokladech, přistoupí však další okolnosti, které přiznání nároku na odpočet daně v konkrétním případě vylučují. Jak uvedl Soudní dvůr EU v rozsudku velkého senátu ze dne 21. února 2006 ve věci C-255/02, *Halifax plc, Leeds Permanent Development Services Ltd, County Wide Property Investments Ltd proti Commissioners of Customs & Excise*, „jednou vzniklý nárok na odpočet zůstane zachován

pokračování

pouze v případě neexistence podvodu či zneužití [...] šestá směrnice (pozn. soudu – šestá směrnice Rady ze dne 17. května 1977 o harmonizaci právních předpisů členských států týkajících se daní z obratu – Společný systém daně z přidané hodnoty: jednotný základ daně) musí být vykládána v tom smyslu, že brání nároku osoby povinné k dani na odpočet DPH odvedené na vstupu, pokud plnění zakládající tento nárok představují zneužití.“ Z toho vyplývá, že aby bylo možno uvažovat o odepření nároku na odpočet DPH, musí tento nárok nejprve vzniknout, musí se tedy uskutečnit zdanitelné plnění, které si může plátce od jím odváděné DPH odečíst. Otázkou zneužívajícího či podvodného jednání (v terminologii žalovaného „daňovými podvody“) je pak na místě zabývat se až tehdy, pokud je spolehlivě prokázáno, že ke zdanitelnému plnění, ze kterého si plátce nárokuje odpočet DPH, skutečně došlo. Pokud totiž není jisté, zda plátce vůbec nějaké zdanitelné plnění přijal, nelze posuzovat, zda toto (možná neexistující) plnění představuje zneužití práva či podvod. Ke stejnému závěru dospěl v nedávné době i krajský soud, konkrétně v rozsudku ze dne 9. června 2016, č. j. 30 Af 50/2014 - 38, konstatoval, že „*ke aplikaci judikatury vztahující se k vyloučení odpočtu DPH nárokovatého zneužívajícím nebo podvodným způsobem, dochází až v případě, kdy jsou splněny hmotněprávní a formální podmínky pro uznání nároku na odpočet, a ten tak již zásadně nelze omezit. V případě, že není prokázáno faktické přijetí zdanitelného plnění nebo v případě formálních nedostatků daňového dokladu, nebude totiž nárok na odpočet obecně uznán již z těchto důvodů.*“ Nejvyšší správní soud se následně s tímto názorem ztotožnil a rozsudkem ze dne 5. října 2016, č. j. 6 Afs 170/2016 - 30, kasační stížnost proti citovanému rozsudku krajského soudu zamítl.

[14] Nejde přitom o formalitu, neboť uvedené rozlišování se promítá i do rozložení důkazního břemene v daňovém řízení. Zatímco uskutečnění zdanitelného plnění je povinen prokázat plátce DPH nárokující si odpočet, případnou účast plátce na daňovém podvodu prokazuje správce daně. Daňový subjekt totiž tíží daňové břemeno pouze ve vztahu k těm skutečnostem, které je povinen uvést v daňovém přiznání, popřípadě v dalších podáních (§ 92 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů). Tvrzení svědčící o své účasti na daňovém podvodu však daňový subjekt v daňových přiznáních s největší pravděpodobností uvádět nebude. Naopak správce daně je povinen prokázat *skutečnosti rozhodné pro posouzení skutečného obsahu právního jednání nebo jiné skutečnosti* [§ 92 odst. 5 písm. d) daňového řádu], což bezesporu zahrnuje i skutečnosti svědčící o uplatnění nároku na odpočet DPH zneužívajícím způsobem, jak jej chápe judikatura Soudního dvora EU i Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Afs 178/2005 - 64 ze dne 23. srpna 2006 a tam citovaná judikatura, obdobně rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. října 2008, č. j. 7 Afs 54/2006 - 155, č. 1778/2009 Sb. NSS). V té fázi daňového řízení, v níž je dokazováno zneužívající uplatnění nároku na odpočet DPH, může daňový subjekt zůstat zcela pasivní, neboť důkazní povinnost vyplývající mu z § 92 odst. 3 daňového řádu již splnil (prokázal přijetí zdanitelného plnění).

[15] V kontextu projednávané věci z nastíněných úvah vyplývá, že žalovaný nemůže tvrdit, že stěžovatel neprokázal přijetí zdanitelného plnění od deklarovaných plátců a odpočet tak nebyl uplatněn v souladu se zákonem, a hned v následující větě dovozovat odepření nároku na odpočet z důvodu podvodného jednání stěžovatele. Nejvyšší správní soud znovu opakuje, že v prvním případě by nárok na odpočet DPH vůbec nevznikl, protože by stěžovateli nebylo co odpírat. Žalovaný tedy v odůvodnění svých rozhodnutí prezentuje dva vzájemně neslučitelné závěry, což zakládá nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí pro nesrozumitelnost.

[16] Popsané pochybení se pak nutně muselo promítnout i do rozsudku krajského soudu, který na jednu stranu konstatoval, že finanční úřad unesl důkazní břemeno ohledně důvodných pochybností o průkaznosti dokladů předložených stěžovatelem, a obecně se zaměřoval na povinnost daňového subjektu při prokazování oprávněnosti nároku na odpočet, následně se však bez výhrad ztotožnil s posouzením věci provedeným žalovaným. Zejména však krajský soud

věcně přezkoumal správní rozhodnutí trpící nepřezkoumatelností, což samo o sobě zakládá nepřezkoumatelnost jeho vlastního rozsudku (viz již citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Afs 115/2006 - 91).

[17] Jelikož Nejvyšší správní soud shledal rozsudek krajského soudu i rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelnými, nemůže je z logiky věci podrobit přezkumu z hlediska námitek uplatněných stěžovatelem. Úkolem žalovaného v dalším řízení bude v první řadě přezkoumatelným způsobem posoudit, zda stěžovatel prokázal přijetí zdanitelných plnění, od nichž odvozuje nárok na odpočet DPH. Poté, dospěje-li žalovaný k závěru, že stěžovatel své důkazní břemeno unesl, bude teprve na místě zabývat se otázkou, zda k uplatnění nároku na odpočet DPH došlo podvodným či zneužívajícím způsobem.

IV. Závěr a náklady řízení

[18] Nejvyšší správní soud uzavírá, že rozsudek krajského soudu trpí ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. nepřezkoumatelností pro nesrozumitelnost. Nejvyššímu správnímu soudu proto nezbylo než rozsudek krajského soudu z výše uvedených důvodů zrušit. Zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu, a pokud již v řízení před krajským soudem byly pro takový postup důvody, současně se zrušením rozhodnutí krajského soudu může sám podle povahy věci rozhodnout o zrušení rozhodnutí správního orgánu [§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.]. V této věci je důvodem pro zrušení rozsudku krajského soudu skutečnost, že krajský soud nerozpoznal nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného. Vrácením věci krajskému soudu by se tak pouze odsunul okamžik, kdy by nevyhnutelně došlo i ke zrušení rozhodnutí žalovaného. Nejvyšší správní soud proto v souladu s § 110 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s. rozhodl tak, že sám obě rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[19] Podle § 110 odst. 3 věty druhé s. ř. s. rozhodne Nejvyšší správní soud v případě, že zruší podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. rozhodnutí žalovaného, o nákladech řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení před krajským soudem. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s., aplikovaného na základě § 120 s. ř. s., má úspěšný stěžovatel právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

[20] Stěžovatel, který měl v řízení plný úspěch, uhradil soudní poplatek 5 000 Kč za podání kasační stížnosti (položka 19 přílohy k zákonu č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů). V řízení před krajským soudem uhradil soudní poplatek 3 000 Kč za podání každé z žalob [položka 18 bod 2 písm. a) přílohy k zákonu č. 549/1991 Sb.], celkem tedy 6 000 Kč.

[21] Stěžovatel byl v řízení před krajským soudem a Nejvyšším správním soudem zastoupen advokátem. Ze spisů vyplývá, že v řízeních před krajským soudem učinil právní zástupce šest úkonů právní služby – sepsal a podal žaloby a dvě repliky k vyjádření žalovaného [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], a to jak v řízení vedeném pod sp. zn. 29 Af 33/2014, tak v řízení vedeném původně pod sp. zn. 29 Af 34/2014. Ze správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že advokát zastupující stěžovatele v řízení před krajským soudem jej zastupoval již v daňovém řízení; v této věci tedy není na místě přiznávat odměnu za převzetí a přípravu právního zastoupení. V řízení před Nejvyšším správním soudem učinil zástupce stěžovatele jeden úkon právní služby, a to sepsal a podal kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], celkem tedy učinil sedm úkonů právní služby podle advokátního tarifu. Odměna za jeden úkon právní služby činí podle § 7 bodu 5, aplikovaného na základě § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu, 3 100 Kč. Podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu je třeba k ní přičíst 300 Kč jako náhradu

pokračování

hotových výdajů. Zástupce stěžovatele doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, proto se výsledná odměna zvyšuje o 21% daň z přidané hodnoty na celkových 28 798 Kč.

[22] Celková náhrada nákladů řízení pro stěžovatele tedy představuje částku 39 798 Kč. K jejímu uhrazení byla stanovena přiměřená lhůta jednoho měsíce.

[23] Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, jelikož neměl ve věci úspěch.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. prosince 2016

JUDr. Tomáš Langášek
předseda senátu